

in Nacek, je sprva vse utihnilo, potem pa je postalo tem živahneje; vsi so govorili o tem, če bodo vse njih raglje vstanu prevpiti Tončkovo.

Zopet se je pričelo čakanje, neskončno čakanje! Gospod župnik je pel pred oltarjem na Veliki četrtek običajne molitve. Na oltarju je gorelo še deset sveč; vsaka sveča je pomenila enega Kristusovega apostola. Kakor so apostoli zapuščali Učenika, tako je ugašal cerkovnik sveče. Kadar bodo ugašene vse, tedaj bo udaril župnik s šibico po oltarju in tedaj bodo smeli začeti otroci pred cerkvijo ragljati. Čim manj sveč je gorelo, tem glasneje je postajalo pred cerkvijo. Že pri peti sveči se je moral gospod župnik med petjem in molitvami obrniti proti vratom in zaklicati, da naj bodo otroci pred cerkvijo mirni. Star mož je stopil iz zadnje klopi med vrata in oznanil otrokom željo gospoda župnika. A pomagalo ni dosti, vsi so govorili, cvilili in vpili, le Tonček je molčal, menda edini. Svoje bergle je postavil v kot pri vratih, z levo roko se je držal raglje, z desno pa je krčevito stiskal ragljino vinto.

»Še tri sveče!« zakliče fant, ki je stal na cerkvenem pragu in označjal tovarišem, kaj se godi v cerkvi.

»Še dve!« in kmalu na to: »Še ena!« Tonček je trepetal pričakovanja.

»So že udarili!« se sliši od vrat. Tedaj pa je tudi Tonček že zavrtel vinto. Strašno je zabučalo. Kakor bi bil drdral dolg tovorni vlak, tako gremenje je provzročala Tončkova raglja. Tonček ni ničesar videl, slišal je le svojo ragljo in ni niti opazil, da drugi otroci ne ragljajo. Hudomušna straža pri cerkvenih vratih je namreč prezgodaj napovedala pričetek ragljanja. A o vsem tem Tonček ni ničesar vedel, saj mu tudi ni bilo mogoče povedati! Koga bi bil pa tudi slišal med tem strašnim ropotom! Ragljal je in ragljal, da je bilo groza. Ni nehal in ni nehal, ni niti zapazil, da ga nekaj ščegeta po hrbtu. A ščegetanje je postajalo huje in huje, sedaj ni ostalo nič drugega, nego vendar pogledati, kdo je tako predrzen, da si upa ragljati po Tončkovem hrbtu.

Ojoj, kaj se je zgodilo! Otroci razpršeni na vse strani, za Tončkom pa je stal gospod župnik v polnem ornatu in ga obdeloval s prav tisto šibo, ki je bila namenjena za oltar. Še par jih je dobil Tonček, potem pa je zgrabil za bergle in kakor plaha živalca zbežal v divjem skoku. Med begom je slišal še vpitje gospoda župnika, potem pa je treščilo nekaj v zid — bila je Tončkova raglja . . .

Solnce.

„Solnce — zlata roža —
vrh neba —
padi, pridi k meni!“ —
prosi plan morjá.

Tih večer poboža
gore in ravni . . .
Solnce — zlata roža —
morje pozlati . . .

Fran Žgur.